

ikke alene til Anlægget af Banen, men ogsaa til Driften af Falsterbanen. Hvis maa vil fortolke dette saaledes, at det ene dreier sig om Meddelelse af Koncessionen, vil det være en saa hogstavelig Fortolkning, at jeg tror, at det maa staa klart for de Herrer, at dette ikke kan være Lovens Mening, og derfor kan jeg ikke Andet end hævde, at Koncessionen paa den nordvestsjællandske Jernbane er givet i Genhold til § 8 af Loven af 26de Februar 1869, som siger, at naar Andre overtage Falsterbanen, skal Forlængelsen af Dpfjællandskristen alligevel kunne gives det sjællandske Jernbaneselskab, forsaavidt denne Nordvestbane udsjæres, og der staaer da, at Banen til Holbæk skal være fuldført seneft den 1ste Januar 1872 og de øvrige Strækninger seneft den 1ste Januar 1876. Dette kan tillige være Svar til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, som mente, at jeg havde lagt andre Udtryk ind, som ganske vist Koncessionen indeholder, men som Loven ikke indeholder, nemlig at Banerne skulde være „aabnede for Driften“. Nei, der staaer i § 8, at de paagældende Baner skulle være „fuldførte“ til det og det Tidspunkt. Jeg tror, at denne Betragtning vil være vanskelig at omstøde, og det vil fremdeles i dette Dieblif have væsentlig Betydning at faae oplyst, om den nordvestsjællandske Bane virkelig var fuldført til den 1ste Januar 1875 eller ikke. — Overfor den høitærede Indenrigsminister vil jeg bemærke, at naar han gjorde gjældende, at Forøgelsen af Driftsmateriellet ikke staaer i egentlig Forbindelse med Nordvestbanen, men kun er en Følge af den almindelige Trafik paa de øvrige Baner, da vil jeg spørge, hvorfor da dette Motiv er stillet i Spidsen for Forslaget, hvorfor det i Motiverne til det Forslag, der er kommet, siges, at Utilstrækkeligheden vil vise sig i endnu højere Grad ved Aabningen af den nordvestsjællandske Jernbane, ligesom der paa flere andre Punkter henvises dertil. Jeg tror, at det vilde være umotiveret at give et saadant Motiv, naar det intet Motiv indeholder. Jeg kan som sagt ganske støtte mig til de Dplysninger, der nu ere fremkomne fra den ærede Ordførers Side, idet han med Tal-udføreligere har oplyst, hvilken Part i Driftsmateriellets Forøgelse der kommer til at bære paa den Mangel, der har været i Koncessionen paa den nordvestsjællandske Bane. Den høitærede Indenrigsminister anførte endvidere, at der af det sjællandske Jernbaneselskabs Driftsindtagter skulde have været bekøftede nye Godsvoagne og nye Personvoagne. Men dette omstøder paa ingen Maade Uttringer i modsat Retning; thi det beviser i og for sig Intet, at der er anskaffet nye Vogne, kun forsaavidt disse nye Vogne ere en virkelig Forøgelse af Materiellet, kun da vil det være en virkelig Forøgelse. Dette er i og for sig klart. Men naar en saadan Anskaffelse af nye Vogne kun er at betragte som en Reparation, det vil sige, at der altsaa samtidigt er fæseret andre Vogne, da vil det høie Thing

se, at en saadan Anskaffelse for saavidt Intet viser. Anskaffelser af Reserverfonden maa efter min Formening kun finde Sted, naar det dreier sig om en virkelig Forøgelse af Materiellet og ikke om nogenformhelst Slags Fornyelse eller Vedligeholdelse deraf. Naar den ærede Minister sagde, at Anskuffelserne derom havde været valsende, og at man snart hørte Et snart et Andet, saa tror jeg ikke, at han kan dokumentere, at der paa dette Punkt har været nogen Lov. Denne Betragtning har været hævdet fra dette Things Side, hidtil ikke alene enstemmig men ogsaa med Tilslutning fra Regeringen. Naar den ærede Minister endelig sagde, at det maatte være i vor Interesse ikke at forbruge af Reserverfonden, er jeg til en vis Grad fuldstændig enig med ham deri; men Sagen er jo, at i den samme Grad, som der forbruges af Reserverfonden til efter min Mening virkelig hjemlede Udgifter, i samme Grad ville uhjemlede Udgifter blive gjorte umulige, og i samme Grad vil der ogsaa være sat en Stopper for, at der bevilges Udgifter af Reserverfonden til Fornyerer, hvilket ogsaa paa andet Sted er blevet paataalt, forsaavidt de i de senere Aar ere fteet i videre Udstrækning, end man kan finde det rigtigt. Men dersom der nu forbruges noget yderligere af Reserverfonden til Anskaffelser af nyt Driftsmateriel, er det ganske vist, at det i Dieblifket vil vinde, men dermed vil Regeringens Interesse for at hævde, at Reserverfonden i de fremtidige Aar bliver saaledes forøget, som det bør, være skjæpet, og det Maal, vi have sat os med Hensyn til Reserverfondens Størrelse, nemlig at den skal være 10 pCt. af Anlægskapitalen, seneft i det Dieblif, Banerne blive indbrøede, kan og bør herigjennem naas saa hurtig som muligt. Men i og for sig maa jeg tillige gjøre opmærksom paa, at Reserverfonden ikke opspises, fordi dets Midler sættes i Driftsmateriel, som nota bene Selskabet skal være forpligtet til at vedligeholde. Thi ligesaa vist som Reserverfonden overdrages til Statskassen uden nogen Godtgjørelse i det Dieblif da Banerne indløses, ligesaa vist gaar Driftsmateriellet samme Veie. Der betales Intet for Driftsmateriellet ved Indløsningen; der bliver kun Tale om at indløse Aktierne; altsaa dette Motiv har under disse Hensyn Intet at betyde, hvad enten Pengene stikke i Driftsmateriellet eller ligge i Reserverfonden. Naar den ærede Minister endelig gjorde gjældende, at han overfor den Kritik, som hans Optræden overfor det sjællandske Jernbaneselskab har været Gjenstand for, fandt sig foranlediget til at fastholde sit Standpunkt, at det kun var efter Statutterne, at Ministeren traf Bestemmelse om denne Ret, saa vil jeg give den ærede Minister Ret i, at han kan indtage dette Standpunkt, men naar der saa bliver Spørgsmaal om at gaa til os for at søge Bemyndigelse til at udvide Anlægskapitalen, kommer det Dieblif, hvor vi gjøre vor Villie gjældende.